

ОТВЪДЪ

I

Мръкваше се вече, когато стигнахме въ Куртъ-Аланъ, бедно селце, скрито въ пазвитѣ на високи и гористи планини. Това бѣха сжщитѣ тия планини, които бѣхме навикнали да гледаме отъ нашия бивакъ при Тунджа. Виждахме ги, далечни и сини, изправени на хоризонта въ нѣкаква тежка замисленостъ и безмълвие. Виждахме ги всѣки пжтъ, когато говорѣхме за скорошната война, и неволно обръщаме очитѣ си на югъ. И ето, по-скоро отколкото предполагаме, ние бѣхме вече срѣдъ тѣхъ.

Бързо преминахме улицитѣ на селото, навсѣкжде срѣдъ голѣма навалица отъ деца и жени, очуденитѣ и нѣми погледи на които сякашъ виждамъ и сега. Излѣзохме отвънъ на открита, зелена още поляна. Деньтъ, тѣй хубавъ и свѣтълъ тая сутринь, умираше въ хладния мракъ на облачното небе, надвиснало низко надъ земята. Духаше остъръ, леденъ вѣтъръ. Спрѣхме на почивка и войницитѣ, изнемощѣли и капнали отъ умора, сякашъ не